

Ανοιχτό Πλαίσιο ΗΛ-Μηχ

Το Ανοιχτό Πλαίσιο αποτελεί μια ανοιχτή από τα κάτω διαδικασία, στην οποία μπορεί να συμμετέχει κάθε φοιτητής/τρια του συλλόγου που επιθυμεί ισότιμα να συνδιαμορφώσει ένα πολιτικό πλαίσιο που κινείται σε αγωνιστική τροχιά. Μακριά από τις λογικές της ανάθεσης και των έτοιμων λύσεων, κόντρα σε μια νοοτροπία που διαχωρίζει τους φοιτητές σε "ειδικούς" που κατεβάζουν τα πλαίσια και σε φοιτήτριες ψηφοφόρους, το ανοιχτό πλαίσιο αποτελεί μια διαδικασία συνδιαμόρφωσης, όπου αυτό που κατεβαίνει στην συνέλευση και μετέπειτα ενδοχομένως υλοποιείται αποτελεί πολιτικό κτήμα όλων.

Η υποτίμηση που βιώνουμε στο πανεπιστήμιο, στην λέσχη και στην καθημερινότητά μας

Μετά από 1.5 χρόνο κλειστά άνοιξαν ξανά τα πανεπιστήμια και ο καθένας μας μπορεί να αντιληφθεί την πολιτική της πρυτανείας και του κράτους. Άνοιξαν με 20.000 μαθητές αποκλεισμένους από την εκπαίδευση μέσα από την ΕΒΕ, με τις φοιτήτριες να στοιβάζονται στις αίθουσες χωρίς κανένα υγειονομικό μέτρο και την τηλεκαίδευση να επιβάλλεται στο τώρα γιατί δεν υπάρχει προσωπικό, με καθηγητές να διώχνουν από το μάθημα με το έτοι θάλασσο τους μεταγραφέντες από άλλες πόλεις, με κανέναν εσωτερικό δημόσιο χώρο για άραγμα γιατί τον μόνο που είχαμε, το τρίγωνο, αποφάσισε η κοσμητεία να τον γκρεμίσει. Ένα πολύ χαρακτηριστικό της καθημερινότητάς μας που βιώνουμε μέσα στο πανεπιστήμιο είναι οι ουρές στην λέσχη. Οι ουρές που φτάνουν μέχρι το δρόμο, η καθημερινή αναμονή τουλάχιστον μισής ώρας για μια μερίδα φαγητό, τα κενά ανάμεσα στα 3 γεύματα (πρωινό, μεσημεριανό, βραδινό), η απαγόρευση ουσιαστικά για 2η μερίδα, η κακή ποιότητα στο φαγητό αποτελούν τεράστια ζητήματα για την λειτουργία της λέσχης. Οι συνέπειες αυτών είναι στην ουσία ο αποκλεισμός πολλών από εμάς. Στα μικρά διαλείμματα ανάμεσα στα μαθήματα, τις εργασίες ή την δουλειά μας δεν έχουμε την διάθεση και την πολυτέλεια να διαθέσουμε μισή ώρα αναμονής για μια μερίδα φαγητού. Ξαν να μην έφτανε αυτό το πανεπιστήμιο αποφάσισε να ζητήσει την έκδοση κάρτας σίτισης από τις φοιτήτριες που θέλουν να χρησιμοποιούν την λέσχη για την σίτιση τους, σε μια προσπάθεια να εντατικοποιήσει τους ελέγχους στην είσοδο της και εντέλει να αποκλείσει όσους δεν πληρούν τα κριτήρια (φοιτητ(ρι)ές που έχουν περάσει τα ν+2 έτη, φοιτητ(ρι)ές άλλων ιδρυμάτων, άνεργους, μετανάστριες κλπ). Δεν είναι δύσκολο βέβαια να σκεφτούμε τα αίτια που έχουν οδηγήσει στη σημερινή κατάσταση. Η ανάθεση της λειτουργίας της λέσχης σε εργολαβία, η συνεχής μείωση στην χρηματοδότηση της, οι απολύσεις εργαζομένων, η εντατικοποίηση και ελαστικοποίηση της εργασίας και προφανώς οι έλεγχοι. Φέτος μάλιστα το πανεπιστήμιο, σε μια χρονιά που δαπανήθηκαν τεράστια ποσά για διάφορα άλλα ζητήματα, όπως για παράδειγμα το μέτρο υγειονομικού χαρακτήρα(!) με τους ελέγχους σε κάθε πύλη του ΑΠΘ, το πανεπιστήμιο μείωσε σε ποσοστό 40% την χρηματοδότηση της λέσχης.

Εδώ και λίγους μήνες λοιπόν, στα ήδη υπάρχοντα προβλήματα της καθημερινότητάς μας, ήρθε να προστεθεί και αυτό των ανατιμήσεων. Με τους μισθούς μας να είναι κολλημένοι στα γνωστά, ιδιαίτερα χαμηλά, στάνταρ τους, τα ενοίκια να καταναλώνουν ένα τεράστιο μέρος αυτών, το κύμα ανατιμήσεων σε βασικά προϊόντα και αγαθά είναι ένας ακόμα σημαντικός πονοκέφαλος για όλες και όλους μας. Πιο συγκεκριμένα, είδαμε πολύ σημαντικές αυξήσεις στις τιμές προϊόντων, όπως του ψωμιού, διαφόρων τροφίμων, του καφέ αλλά και σε ηλεκτρικό ρεύμα, βενζίνη, πετρέλαιο και φυσικό αέριο θέρμανσης. Βγαίνοντας, λοιπόν, από μια περίοδο στην οποία πολλές από εμάς βρισκόμασταν για μήνες σε καθεστώς αναστολής εργασίας, με τις πολύ άσχημες συνέπειες που είχε αυτό για τον μισθό μας, οι συγκεκριμένες αυξήσεις πετυχαίνουν να μας φορτώσουν ένα ακόμη βάρος στις πλάτες μας. Ο αποκλεισμός μας, λοιπόν, από την λέσχη, είτε αυτός είναι άμεσος μέσω των καρτών σίτισης, είτε έμμεσος μέσω της προαναφερθείσας κατάστασης, συνιστά μια ακόμη αύξηση του κόστους ζωής μας. Εμείς μπροστά σε αυτή την κατάσταση δεν μπορούμε να μείνουμε με σταυρωμένα τα χέρια. Όχι απλά δεν θα επιτρέψουμε να ελέγχονται κάρτες σίτισης στην είσοδο, αλλά θα μπλοκάρουμε κάθε είδος έλεγχου σε αυτήν και θα απαιτήσουμε την βελτίωση της σημερινής κατάστασης μέσω της αύξησης της χρηματοδότησης, της πρόσληψης εργαζομένων και την εφαρμογή συμβάσεων αορίστου χρόνου, της εγκαθίδρυσης συνεχόμενου ωραρίου λειτουργίας, το άνοιγμα όλων των διανομών και της πάσης λέσχης, της δυνατότητας για 2η μερίδα.

Η μόνη απάντηση που παίρνουμε από το κράτος για τα ζητήματά μας είναι ο έλεγχος, οι αποκλεισμοί και η πειθαρχία. Έλεγχος πιστωποικτικων εμβολιασμού στις εισόδους των σχολών για την πανδημία. Διαγραφές και ν+2 όριο φοίτησης για όσες δεν είναι αρκετά εντατικοποιημένοι. Πειθαρχικά συμβούλια και πανεπιστημιακή αστυνομία για τις απειθαρχίες. Κάμερες και ελέγχους εισόδου για να μπει το campus. Εκκενώσεις καταλήψεων και συρρίκνωση των δημόσιων χώρων για να μην υπάρχει χώρος για άλλη δραστηριότητα πέρα από την συνεχή εξειδίκευσή μας. Όλα αυτά προσπάθησε το κράτος να επιβάλλει μέσα από τον Νόμο 4777 πέρυσι. Όλα αυτά μπλοκάρουμε 1000δες φοιτητές και φοιτήτριες (και όχι μόνο) μέσα από καταλήψεις διαρκείας στις σχολές και στην Πρυτανεία, μέσα από μαζικές και δυναμικές γενικές συνελεύσεις και πορείες. Η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, όμως, δεν σταμάτησε. Βλέπουμε ήδη να υπάρχει στα σκαριά ένα νέο νομοσχέδιο Κεραμέως, δεν μας έφτασε το πρώτο, το οποίο προβλέπει την περαιτέρω επιχειρηματοποίηση του πανεπιστημίου κυρίως μέσα από την εγκαθίδρυση των Συμβουλίων Διοίκησης. Κάποιος μάλλον μας κάνει πλάκα και ξαναζούμε στο 2011-12.

Αποτελεί κομμάτι της επιθέσης του κεφαλαίου σε κάθε πτυχή της ζωής μας

Δεν ξαφιάζομαστε, έχουμε και μνήμη. 6/12/08 δολοφονείται στα Εξάρχεια ο 15αχρονος μαθητής Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος από τον μπάτσο Κορκωνέα. Το γεγονός αυτό πυροδότησε συγκρούσεις στα κέντρα των μητροπόλεων απέναντι στην διαχρονική κρατική θανατοπολιτική και πρόταξε την αυτοδιεύθυνση των αγώνων. 13 χρόνια μετά ο κρατικός μηχανισμός συνεχίζει να δολοφονεί αόιστακτα, είτε πρόκειται για εργατικά «ατυχήματα», είτε για σφαίρες στο ψαχνό 18χρονου Ρομά, του Νίκου Σαμπάνη. 13 χρόνια μετά η εξέγερση του Δεκέμβρη παραμένει ζωντανή στους αγώνες μας ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, τους ταξικούς φραγμούς, την αστυνομική βία και την κρατική καταστολή.

Από ότι καταλαβαίνουμε καθημερινά στον κόσμο του κεφαλαίου είμαστε όλοι αναλώσιμες από τα νοσοκομεία και τα εργατικά κάτεργα μέχρι τους δρόμους και τις γειτονιές μας. Κάποιες, όμως, από εμάς και μέσα στα σπίτια μας δέχομαστε κάθε είδους βία. Την Κυριακή 28/11 49χρονη στην Θεσσαλονίκη δολοφονήθηκε από τον σύζυγό της. Είναι η 14η γυναίκα που δολοφονείται "από ζήλεια", "πάθος" και λοιπούς χαρακτηρισμούς που κατά καιρούς έχουν δώσει η κοινωνία και τα ΜΜΕ. Τι πραγματικά σπλίζει το χέρι του συντρόφου μας; Δεν είναι ούτε η πολλή αγάπη, η ζήλεια ή το πάθος που τον κυρίευσε. Είναι μια ολόκληρη κοινωνία που αντιλαμβάνεται με έναν συγκεκριμένο τρόπο την θέση της γυναίκας δίπλα στον άντρα. Είναι η πατριαρχία και ο σεξισμός που αντιμετωπίζουμε κάθε μέρα στο σπίτι, στη σχολή, στη δουλειά και στον δρόμο. Κάποιες από εμάς σταθήκαμε τυχερές και τα ζήσαμε στο ελάχιστο. Μας τρώμαζαν, μας έβρισαν, μας ακούμπησαν και μας υποτίμησαν. Άλλες όχι τόσο, τις χτύπησαν, τις βίασαν και άλλες δεν είναι πλέον μαζί μας. Να μην μείνει ούτε μια λιγότερη.

Φανερώνεται με εκοφαντικό τρόπο ότι η μόνη παροχή που ενισχύει και προσφέρει είναι η ασφάλεια. Όχι την δικιά μας προφανώς, αλλά της ομαλότητας των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και κυκλοφορίας και θα κάνει τα πάντα για να την διαφυλάξει. Ο κρατικός μηχανισμός, καθώς αναγνωρίζει την χρεοκοπία του συστήματος καταπίεσης που επιβάλλει, οχυρώνεται απέναντι στις κοινωνικές αναταραχές και καταστέλλει οποιαδήποτε κίνηση εναντίωσης στην πολιτική του. Επιπλέον η ίδια η αστυνομία παύει να αποτελεί μόνο τον εφαρμοστή της έννομης βίας, αλλά αναβαθμίζεται -όχι μόνο μέσω των εξοπλισμών της- σε μία ένοπλη συμμορία δολοφόνων σε πλήρη επιχειρησιακή ετοιμότητα και με πλήρη κυβερνητική κάλυψη. Το δόγμα της προληπτικής αντιεξέγερση αποτελεί προμετωπίδα της κρατικής πολιτικής. Δικαστικές σκευωρίες, παρακολουθήσεις, απαγωγές αγωνιστών, υπόθεση 14^{ων} φοιτητών που καλούνται για λήψη DNA, καταστολή διαδηλώσεων, συλλήψεις. Έτσι λοιπόν γίνεται η προσπάθεια καταστολής των αγώνων για την υπεράσπιση των αναγκών μας, των αγώνων ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, των κοινωνικών και ταξικών αγώνων.

Η στρατηγική του κεφαλαίου για καταστολή την βλέπουμε και στα πανεπιστήμια εδώ και δεκαετίες. Το σύγχρονο πανεπιστήμιο που ονειρεύονται μας θέλει πειθαρχημένους και εντατικοποιημένους, να ασχολούμαστε μόνο με την επιμόρφωση της εργατικής μας δύναμης. Όσο, όμως, εξειδικευόμαστε για τις ανάγκες του κεφαλαίου το κόστος ζωής μας θα πρέπει να το επομιζόμαστε εμείς, ατομικά με τους πενιχρούς μισθούς μας, και όποιος/α αγωνιζέται απέναντι σε αυτή την υποτίμηση θα των περιμένει τα πειθαρχικά και οι μπάτσοι. Αυτή η κατεύθυνση της αναδιάρθρωσης δεν περιορίζεται μόνο στα πανεπιστήμια αλλά αποτελεί γενική πολιτική του κεφαλαίου. Σε κάθε πτυχή της ζωής μας, από τα πανεπιστήμια μέχρι και τα εργατικά κάτεργα της επισφάλειας, το κράτος αρνείται να αναλάβει οποιοδήποτε κόστος της κοινωνικής μας αναπαραγωγή, ενώ ενισχύει συνεχώς τους ελέγχους και τους αποκλεισμούς.

Αντικρίζουμε τα αποτελέσματά της στους χιλιάδες νεκρούς της πανδημίας

Αυτή την άρνηση την βιώνουμε με τον πιο εκκοφαντικό και τραγικό τρόπο όσον αφορά την διαχείριση της πανδημίας και γενικότερα της περίθαλψής μας. Τα νούμερα μιλάνε από μόνα τους. Τον Νοέμβριο μόνο έχουμε 2219 θανάτους(!). Μια διαχείριση η οποία κατόρθωσε να υποβαθμίσει περαιτέρω το ήδη υποβαθμισμένο σύστημα υγείας, με χαρακτηριστικό παράδειγμα το ΕΣΥ να έχει λιγότερους υγειονομικούς απ' ότι στην έναρξη της πανδημίας. Βλέπουμε τα νοσοκομεία και το προσωπικό τους να έχουν φτάσει στα όρια τους με τις ΜΕΘ πλέον να είναι είδος πολυτελείας. Πολλά νοσοκομεία έχουν γίνει μονοθεματικά νοσοκομεία covid, ενώ ακυρώνονται και το 80% των χειρουργείων. Στους χώρους εργασίας, όπως και στα πανεπιστήμια, βλέπουμε τους εργαζόμενους να συνεχίζουν να εργάζονται υπό τις προηγούμενες χάλια συνθήκες εργασίας εν μέσω πανδημίας. Αν θες, τώρα, να πας στον χώρο εργασίας σου θα αναγκαστείς να παστωθείς στα όρομολόγια του ΟΑΣΘ τα οποία έχουν μειωθεί αισθητά από πριν την πανδημία (Αν είσαι τυχερός θα μπεις σε λεωφορείο με παράθυρα).

Σε όλα αυτά το κράτος εμφανίζει ως μόνο υγειονομικό όπλο της πανδημίας το εμβόλιο, που αν και είναι σημαντικό όπλο, όπως είναι αποδεδειγμένο, δεν επαρκεί για την καταπολέμηση της πανδημίας. Εδώ έχει σημασία να σταθούμε και στο πως η κυβέρνηση επιλέγει να προωθήσει το εμβολιαστικό της πρόγραμμα. Αντί για ενημέρωση, επιλέγει και πάλι την μέθοδο της καταστολής μέσω της υποχρεωτικότητας καταφέροντας ουσιαστικά το αντίθετο αποτέλεσμα. Σπλίζει, έτσι την ρητορική του "αντιεμβολιαστικού"- εθνικιστικού κινήματος το οποίο εμφανίζεται ως "αντιπολίτευση" στην κρατική διαχείριση, αποπροσανατολίζοντας την κοινωνική βάση από τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες εμφανίζοντας ως νέο εχθρό κάποιο "σκοτεινό υποκείμενο". Ωστόσο, εμείς θα πρέπει τόσο να εναντιωθούμε στους κοινωνικούς διαχωρισμούς και τα όποια

ελεγκτικά και κατασταλτικά μέτρα προάγει η κυβέρνηση για την καταπολέμηση της πανδημίας προάγοντας τους δικούς μας αγώνες για ουσιαστική υγεία, όσο και να εναντιωθούμε, επίσης, στο εθνικιστικό- "αντιεμβολιαστικό" κίνημα με τις σκοταδιστικές θεωρίες του.

Παρόλα αυτά, δεν έχουμε αυταπάτες για την συνολική τακτική του κεφαλαίου γύρω από τα υγειονομικά ζητήματα. Εδώ και δεκαετίες το κράτος προσπαθούσε να μειώσει το κόστος και το μέγεθος του δημόσιου συστήματος υγείας. Όπως μας έχουν διδάξει και οι προηγούμενες κρίσεις του καπιταλισμού, η διαδικασία αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου δεν αναδιπλώνεται, αλλά εντείνεται για να ξεπεράσει την κρίση του. Έτσι, όχι απλά δεν θα ενισχυθεί η πρόσβασή μας στην υγεία, αλλά θα πρέπει να εμπορευματοποιηθεί ακόμα παραπάνω. Αυτό συνεπάγεται αύξηση της παραγωγικότητας εντός των νοσοκομείων και εντατικοποίηση των υγειονομικών, μέσα από την πολιτική του *just in time*, δηλαδή να μην υπάρχουν άδεια κρεβάτια και νοσοκομεία, αλλά συνεχής ροή ασθενών. Οι αποκλεισμοί από την περίθαλψη ωθούν πολλές εξετάσεις και θεραπείες να πραγματοποιούνται στον ιδιωτικό τομέα. Ενώ, εντάσσει τη σύμπραξη δημόσιου και ιδιωτικού τομέα στο σύστημα υγείας, δίνοντας έτσι μεγάλο κομμάτι λειτουργιών στα νοσοκομεία να πραγματοποιούνται από ιδιώτες. Από την πλευρά μας πρέπει να κάνουμε μια σειρά αγώνων για την ανάδειξη της εγκληματικής κρατικής διαχείρισης της πανδημίας. Πρέπει να συνδεθούμε με τους αγώνες των υγειονομικών και να διεκδικήσουμε μια αξιοπρεπή πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια περίθαλψη, να διεκδικήσουμε ουσιαστικά υγειονομικά μέτρα στους χώρους που δραστηριοποιούμαστε.

Παλεύουμε για:

Ελεύθερη πρόσβαση στην περίθαλψη για όλους και όλες

Ελεύθερη πρόσβαση στη λέσχη. Χωρίς ουρές και αποκλεισμούς

Ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση. Κάτω ο Νόμος 4777

Προχωράμε σε:

Πορεία για τον Γρηγορόπουλο Δευτέρα 6 Δεκέμβρη 12.00 Καμάρα

Κατάληψη σχολής την Δευτέρα 6 Δεκέμβρη

Προβολή Ντοκιμαντέρ για την Εξέγερση του Δεκέμβρη 2008: «Μόνος σου θα πας πιο γρήγορα, μαζί θα πάμε πιο μακριά»

Παρέμβαση στο ΔΣ της Λέσχης και μοιράσματα για την κατάσταση στην Λέσχη

Παρέμβαση στο ΑΧΕΠΑ για την κρατική διαχείριση της πανδημίας

Συμμετοχή στην κινητοποίηση στο Λοιμωδών την Κυριακή 12.00

Συντονιστική επιτροπή την Παρασκευή 14.00 για την υλοποίηση των αποφάσεων της Γενικής Συνέλευσης

Επόμενη Γενική Συνέλευση του ΣΦ ΗΛ-ΜΗΧ την εβδομάδα 13-17 Δεκέμβρη